

ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਜੁਲਮਾਂ ਦੀ ਲੁੰ-ਕੰਡੇ ਖੜੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦਾਸਤਾਨ!

ਹਰਜਾਪ ਸਿੰਘ ਵਲੋਂ ਪੀਪਲਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਐਫੀਡੇਵਿਟ

ਸਿੱਖ ਵਿਰਸਾ ਨਿਊਜ਼ ਐਂਡ ਵਿਊਜ਼ ਸਰਵਿਸ

ਮੈਂ ਹਰਜਾਪ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਮੋਰਾ ਸ. ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਤੇ ਡਾਕਖਾਨਾ ਦਾਦ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਸਦਰ ਲੁਧਿਆਣਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਤੇ ਜਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

1. 18/19 ਮਈ 1993 ਦੀ ਤਕਰੀਬਨ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਐਸ ਪੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਭਾਰੀ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਟੌਪ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆ ਵੱਤੇ।

2. ਇਸ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜੀਮਤੀ ਸੁਖਦੀਪ ਕੌਰ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਹਤ ਕੁੱਟਿਆ। ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਛੱਤ ਤੇ ਸੁੱਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀਆਂ ਚੀਕਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੇਠ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦਸ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੀ ਕੋਸ਼ਕੀ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਕੜ ਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਪੁਲਸੀਆਂ ਨੇ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਕੋਸ਼ਾ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਘਸੀਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਸ਼ੂਆਂ ਵਾਂਗ ਘਸੀਟਣ ਲੱਗੇ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਕੋਲ ਲੈ ਗਏ। ਜਿਸ ਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਬੱਪਤ ਮਾਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦਾੜੀ ਪੁੱਟ ਸੁੱਟੀ। ਮੇਰਾ ਗਾਤਰਾ (ਕ੍ਰਿਪਾਨ) ਉਤਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਇੱਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਹਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਗਾਤਰਾ (ਕ੍ਰਿਪਾਨ) ਪਹਿਨਣਾ ਹਰ ਵਕਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਮੇਰਾ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਮਜ਼ਾਕ ਉਡਾ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਭਿਲਾਖੀਆਂ ਵਾਸਤੇ ਕਕਾਰ (ਕ੍ਰਿਪਾਨ, ਕਤਾ ਕੰਘਾ, ਕਛਹਿਰਾ) ਸਪਲਾਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਗਾਤਰਾ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਕਤਾ, ਕੰਘਾ, ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਉਤਾਰ ਲਏ। ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਹੌਲਦਾਰ (ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ) ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਦੋ ਘੰਟੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਂਦੀ ਰਹੀ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ

ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਮੇਰੇ ਬੱਪਤ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ, ਕੁੱਟਦੇ ਰਹੇ, ਮੇਰੀ ਦਾੜੀ ਪੁੱਟਦੇ ਰਹੇ, ਦੁੱਡ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਗਾਲ੍ਹਾਂ ਕੱਢਦੇ ਰਹੇ। ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਮੈਨੂੰ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ

ਸਾਰੇ ਜਹਾਂ ਸੇ ਅੱਛਾ -----

ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ, "ਗੱਡੀ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿਆਗਾ।" ਤਲਾਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇੱਕ ਝੋਲਾ ਦਿਖਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿਚ 12 ਤੋਲੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੇਟੀ ਵਿਚੋਂ 27,000 ਰੁਪਿਆ ਕੱਚ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ। ਇਹ ਸੋਨਾ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਸਨ ਅਤੇ 27,000 ਰੁਪਿਆ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਕਣਕ ਵੇਚ

Harjap Singh

ਸ: ਹਰਜਾਪ ਸਿੰਘ

ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਟਕੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਜਿਪਸੀ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਲਿਆ। ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੇ ਘਰੋਂ ਮੇਰੀ 12 ਬੋਰ ਦੀ ਲਸੀਸੀ ਬੰਦੂਕ, 24 ਗੋਲੀਆਂ, ਸੋਨੇ ਦੀ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡ, ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਘਰ ਦਾ ਸਮਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਏ।

3. ਇਹ ਜਿਪਸੀ ਫਿਰ ਫੂਲਨਵਾਲ ਅੱਡੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਤੇ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ

ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ, ਹੌਲਦਾਰ ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ, ਹੌਲਦਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਸਿਪਾਹੀ ਗੁਰਜੰਟ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਕਾਪੋਤਿਆਂ ਵਿਚ ਨੌਜਵਾਨ ਪੁਲਿਸ ਵਾਹੀ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਡਾਕਟਰ" ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ (ਜਿਸ ਨੇ ਨਾਗੋਕੇ ਨੂੰ ਫੜਾਇਆ ਸੀ) ਸਮੇਤ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜਕੂਟਰ ਰਿਪੋਅਰ ਸਾਪ ਦੇ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਕਰੀਬਨ ਤਤਕੇ ਦੇ ਚਾਲੀ ਵਜੇ ਸਨ।

ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਕੇ ਪਾਤ ਦਿੱਤੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਤੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹੌਲਦਾਰ ਸੁੱਚਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਿੜ ਭਾਰ ਲੱਭਾ ਪਾ ਕੇ ਇੱਕ ਪੈਰ ਮੇਰੀ ਗੱਡੀ ਦੀ ਹੱਡੀ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੰਸ (ਵਾਲ) ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੌਲਦਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਸਿਪਾਹੀ ਗੁਰਜੰਟ ਸਿੰਘ, ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਲਸੀਏ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਤੇ ਲੱਤਾਂ ਉਲਟ ਪਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਸੰਘ ਦੇ ਮਾਸਲ ਤੋੜ ਸੁੱਟੇ। ਦੋ ਸਿਪਾਹੀ ਮੇਰੇ ਪੱਟਾ ਉੱਪਰ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾ ਛਾਲਾ ਮਾਰਦੇ ਰਹੇ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਖਾਤਕੂ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਕੀਪ, ਤਰਸੇਮ ਸਿੰਘ ਕਾਉਂਕੇ ਅਤੇ ਡਾ. ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸੇਖੋਂ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਦੱਸ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਮੈਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਆਸ਼ਾਵਰਜ਼ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਤੂੰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾ ਕੇ ਅੱਗਵਾਦੀ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੈਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣਾ ਤੇ ਛਕਾਉਣਾ ਹਰ ਸਿੱਖ ਦਾ ਧਰਮ ਹੈ, ਜੋ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਦਾ ਅਭਿਲਾਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਕੁੱਟਦੇ ਹੋਏ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਖਾਤਕੂ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦਕਿ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸਰਾਸਰ ਝੂਠਾ ਸੀ। ਇਸ ਟਾਰਚਰ (ਤਸੀਹਿਆ) ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦ ਮੈਨੂੰ ਹੋਸ ਆਈ ਤਾਂ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਪੁਲਸੀਏ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਉਲਟ ਪਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਸਾਥੀ ਪੁਲਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਜੀਪ ਵਿਚ ਸੁੱਟ

ਲਓ, ਇਸ ਦੀ ਲੱਤ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਦੋੜ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਬਕ ਸਿਖਾਓ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਈਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਜਿਪਸੀ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਲਿਆ ਗਿਆ, ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਜਾਂਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਵੱਦੀ ਕਲਾ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਚੁੱਕ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਆਈ ਏ ਸਟਾਫ ਖੰਨਾ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ। ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਛਾਣ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਡੀਲਰ ਅਤੇ ਵਿਪਿਨ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕਰਾਈ।

4. 19 ਮਈ, 1993 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ ਨੌਂ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਅਤੇ 8 ਹੋਰ ਪੁਲਸੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਹੌਲਦਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਕਮਾਂਡੋ ਗੁਰਜੰਟ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਛਾਣਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੀ ਆਈ ਏ ਸਟਾਫ ਖੰਨਾ ਦੇ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਅਲਫ ਨੰਗਾ ਕਰ ਕੇ ਬਿਠਾ ਲਿਆ। ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਬੰਨ੍ਹ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਬਾਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਇੱਕ ਪੁਲਸੀਏ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਲੱਤਾਂ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਬਿਠਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਲੱਤ ਫਸਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਗੋਡੇ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਗੱਡੀ ਦੀ ਹੱਡੀ ਤੇ ਭਾਰ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਪੁਲਸੀਏ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਫੜ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕਿ ਲੱਤਾਂ ਸਿੱਧੀਆਂ ਰਹਿਣ ਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਸਾਂ (ਵਾਲਾਂ) ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਦੋ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੱਟਾਂ ਤੇ ਲੋਹੇ ਦਾ ਰੋਲਰ (ਘੋਟਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਭਾਰ 100 ਕਿਲੋ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹੋਵੇਗਾ) ਫੇਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਪੁਲਸੀਏ ਉਸ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਪੁਲਸੀਏ ਮੇਰੇ ਪੱਟਾਂ ਤੇ ਘੋਟਣਾ ਫੇਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਮੇਰੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਪੁੱਛ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਥੱਪੜ ਮਾਰੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਜਬਰਦਸਤੀ ਇੱਕ ਕੋਰੇ ਪੇਪਰ ਤੇ ਦਸਖਤ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਜੋ ਗਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਬੰਨ੍ਹੀਆਂ ਸਨ ਖੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਤੇ ਉਲਟ ਪਾਸਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸੇ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਛੱਤ ਨੂੰ ਲੱਗੀ ਹੁੱਕ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਠਾ ਟੰਗ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਅਲਫ ਨੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੇਰੇ ਪੁੱਠੇ ਟੰਗੇ ਹੋਏ ਕੋਲ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਇੱਕ ਇਸਤਰੀ (ਜਿਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਬਾਅਦ

ਵਿਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਸਾ ਕਲਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਹਰਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (ਸਹੀਦ) ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਪਰਮਜੀਤ ਕੌਰ ਸੀ) ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫਤਰ ਵਿਚੋਂ ਲਿਆਇਆ ਉਹ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਤਸੱਦਦ ਕਾਰਨ ਬੁਰੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੀ। ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੁੱਠਿਆਂ ਟੰਗਿਆਂ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾ ਲਾਹ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਸ ਆਈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਬਰਾਂਡੇ ਵਿਚ ਹੀ ਅਲਫ ਨੰਗਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਤਸੱਦਦ ਦੌਰਾਨ ਮੈਂ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਰੋ-ਕੁਰਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮੱਦਦ ਲਈ ਨਾ ਬਹੁਤਿਆ।

5. ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਬਾਅਦ ਐਸ ਪੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ

ਕੁਝ ਪੁਲਸੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਐਸ ਐਸ ਪੀ ਰਾਜ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੇਦੀ (ਪੁਲਿਸ ਜਿਲ੍ਹਾ ਖੰਨਾ) ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋਬਰਾ ਲੱਤਾਂ ਪਾੜਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਹੌਲਦਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰ ਪੁਲਸੀਏ ਫਿਰ ਉਹ ਤਸੱਦਦ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਦੋ ਪੁਲਸੀਏ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਖਮੀ ਹੋਏ ਪੱਟਾਂ ਤੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪੁੱਠਾ ਟੰਗ ਕੇ ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਪਾਸੇ ਡਾਂਗਾਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਕੁੱਟਣ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਇੱਕ ਡਾਂਗ ਲੈ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਸ ਪੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਕ ਡੰਡਾ ਮੇਰੇ ਗੁੱਦਾ (ਟੱਟੀ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ) ਵਿਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਕਿ ਉੱਕਿ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੁਲਸੀਏ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਸਕਦਾ ਹਾਂ) ਇੱਕ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਆਏ। ਕੁਝ ਆਪਸੀ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਏ ਤੇ ਮੇਰੇ, ਬੂਟਾਂ ਨਾਲ ਨੂੰਝੇ ਮਾਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਉਪਰ ਦੱਸੇ ਦੋਨੋਂ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋਸ ਤੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਪੁੱਟਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਦੇ ਦੇਵਾਂ ਜਾਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਾ ਦੇਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਜ ਦਿਵਾਉਣਗੇ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਗਾ ਤਸੱਦਦ ਦੇ ਘੰਟੇ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਕਰਾਹ ਰਿਹਾ

ਸੀ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਹਿਸੀ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਤੇ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਤੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਬੋਤਲ ਮੰਗਵਾਈ। ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਗੁੱਦੇ (ਟੱਟੀ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ) ਵਿਚ ਪੈਟਰੋਲ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿ ਤਕਰੀਬਨ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਹਟ-ਹਟ ਹੋ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਜੇ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਚੀਕ ਚਿਹਾਤਾ ਪਾਉਂਦਾ ਪਾਈ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕੁਝ ਵਹਿਸੀ ਹਾਸਾ ਹਾਂਸ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਹੌਲਦਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ, ਕਮਾਂਡੋ ਗੁਰਜੰਟ ਸਿੰਘ ਡਾਕਟਰ ਅਤੇ 6-7 ਹੋਰ ਪੁਲਸੀਆਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਭਾਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ 2-3 ਚਮਚੇ ਮੈਨੂੰ ਪਾਣੀ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਮੇਰੀਆਂ

ਲੱਤਾਂ ਬੋਲ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਕੁਝ ਪੁਲਸੀਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਐਸ ਐਸ ਪੀ ਰਾਜ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੇਦੀ, (ਪੁਲਿਸ ਜਿਲ੍ਹਾ ਖੰਨਾ) ਸਾਹਮਣੇ ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਦੋਬਰਾ ਲੱਤਾਂ ਪਾੜਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਹੌਲਦਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਤੇ ਹੋਰ ਪੁਲਸੀਏ ਫਿਰ ਉਹ ਤਸੱਦਦ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲੱਗੇ। ਦੋ ਪੁਲਸੀਏ ਮੇਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਖਮੀ ਹੋਏ ਪੱਟਾਂ ਤੇ ਛਾਲਾਂ ਮਾਰਨ ਲੱਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪੁੱਠਾ ਟੰਗ ਕੇ ਪੱਟਾਂ ਦੇ ਥੱਲੇ ਪਾਸੇ ਡਾਂਗਾਂ ਨਾਲ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ, ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੇ ਕੁੱਟਣ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਇੱਕ ਡਾਂਗ ਲੈ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਐਸ ਪੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇੱਕ ਡੰਡਾ ਮੇਰੇ ਗੁੱਦਾ (ਟੱਟੀ ਵਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ) ਵਿਚ ਧੱਕ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੋਸ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਡਾਕਟਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਐਸ ਪੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬਿਠਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਹੀਂ ਖੁਲ੍ਹ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਦੇ ਛਿੱਟੇ ਮਾਰੇ। ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਅਜੇ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਐਸ ਪੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਜੇ ਵੀ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾ ਦੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣਗੇ। ਉਸ ਨੇ

ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਗ ਤਸੱਦਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਤਕਰੀਬਨ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਉਸੇ ਅਲਫ ਨਗਨ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸਰੀਰਕ ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਚੱਕਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਨਰਕਮਈ ਸਮਾਂ ਸੀ।

6. ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸਿਪਾਹੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੀਣ ਲਈ ਕੁਝ ਪਾਣੀ ਤੇ ਇੱਕ ਚਾਹ ਦਾ ਕੱਪ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਕੁਝ ਬੰਦੇ ਆਏ ਸਨ ਤੇ ਕਿ ਐਸ ਪੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੱਪ ਤੋਂ ਪਿਆਣੇ ਤੇ ਕੱਪ ਦੇ ਨਾਲ ਬੈਠਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਦਾਦ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ, ਅਤੇ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਜਿਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਤੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਨ ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਾਅਕਤੀਆਂ ਵਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਤਕਰੀਬਨ 30 ਫੁੱਟ ਤੋਂ ਦੇਖਣ ਬਾਅਦ ਜਾਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

7. ਉਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਫਿਰ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਐਸ ਪੀ, ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਸੱਦਦ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹੀ ਹਿੰਦੂ ਡਾਕਟਰ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਸ ਰਾਤ ਸੁੱਤਾ ਰਿਹਾ।

8. ਅਗਲੇ ਦਿਨ 20 ਮਈ ਨੂੰ ਫਿਰ ਉਹੀ ਤਿੰਨ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਆ ਗਏ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਾਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਲਸਟ ਮੰਗਣ ਲੱਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਾਲਿਸੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੱਖ ਜਿੰਦਾ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਅਲਫ ਨੰਗਾ ਕਰ ਲਿਆ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਤਸੱਦਦ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 24 ਮਈ ਤੱਕ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੋ ਵਾਰ ਇਹ ਤਸੱਦਦ ਹੋ ਰਿਹਾ ਜਦੋਂ ਰਾਜ ਕਿਸ਼ਨ ਬੇਦੀ, ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ, ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੀ ਆਈ ਏ ਸਟਾਫ ਖੰਨਾ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ। ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਵਿਚ ਚੰਗੀ ਨੌਕਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏਗੀ ਤੇ ਖਾਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਜਾਂ ਫੜਨ ਦਾ ਭੱਖਿਆ ਇਨਾਮ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫੜਾਉਣ ਵਿਚ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕਰਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬਦਲੇ ਵਿਚ ਬਾਹਰਲੇ ਦੇਸ਼ ਭੇਜਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ

ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਲੜਕਾ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਨਿੰਮਾ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਛੋਟੀ ਕੋਕਰੀ (ਹੁਣ ਦਾ ਪਤਾ : ਘਰ ਦਾ ਨੰਬਰ 677, ਪੰਜਾਬ ਮਾਤਾ ਨਗਰ ਲੁਧਿਆਣਾ) ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਸਦੇ ਭਰਾ ਕੁਲਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬੁੱਧਸਿੰਘਵਾਲਾ, ਬੁਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਉਰਫ ਮਾਸਟਰ ਦਪਈ, ਹਰਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਾਬਾ ਪਿੰਡ ਤਲਵੰਡੀ, ਗੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਬਿੱਲਾ ਪਿੰਡ ਦੰਡਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਖਾਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜਾਉਣ ਅਤੇ ਮਰਾਉਣ ਵਿਚ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਮੱਦਦ ਕੀਤੀ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਨੇਡਾ ਰਹਿ ਰਹੇ ਪੁੱਤਰ ਮਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹਰਬਲਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਖਾਤਰਿਆਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ ਦੇ ਇਨਾਮਾਂ ਦਾ ਪੈਸਾ ਵੀ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਇੱਕ ਵਰਦੀ ਵਾਲੇ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਖਾਤਰੂ ਸੀ ਤੇ ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਸਲਾਹ ਤੇ ਇਸਨੇ ਖਾਤਰੂ ਨਾਗੋਕੇ ਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਬੱਸ ਸਟੈਂਡ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

9. ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਨਿੰਮਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਕੀਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਸੇਖੋਂ ਨੂੰ ਫੜਾ ਦੇ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ। ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਸੋਚਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਮਰੀਆਂ ਦੋਨੋਂ ਲੱਤਾਂ ਤੋੜ ਦੇਵੇਗਾ ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੰਨਿਆ। (ਭਾਵ ਖਾਤਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾ ਫੜਾਇਆ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਜੇ ਪੈਸਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਮਿਲਿਆ) ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਲੈ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਕੁਝ ਖਾਣ ਜਾਂ ਪੀਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

10. ਉਸ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਜਿਪਸੀ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਕੇ ਨਹਿਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ, ਉਸੇ ਨਾਲ ਦੂਸਰੀ ਜਿਪਸੀ ਵਿਚ ਡੀ ਐਸ ਪੀ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨਹਿਰ ਦੇ ਪੁਲ ਤੇ ਲਿਜਾ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਉਤਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਨੇ ਹੌਲਦਾਰ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਖਾਤਰਿਆਂ ਵਲੋਂ ਮਾਰੇ ਸਾਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ "ਮਾਰ ਸਾਲੇ ਨੂੰ ਗੋਲੀ" ਅਤੇ ਕੁਲਦੀਪ ਸਿੰਘ ਏ ਕੇ-47 ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈ ਕੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਵਧਿਆ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਉੱਚੀ ਚੀਕਿਆ ਕਿ ਗੋਲੀ ਮਾਰ ਕੇ ਲਾਸ਼ ਨਹਿਰ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਮੇਰੀ ਰੀੜ੍ਹ ਦੀ ਹੱਡੀ ਤੇ ਗੋਡਾ ਰੱਖ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਫੜ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚਿਆ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਤੇ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰੀ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਲੱਤ ਫੜ ਕੇ ਇੰਨੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਝਟਕਾ ਮਾਰਿਆ ਕਿ ਜੋੜਾਂ ਤੋਂ ਦੋਨੋਂ ਲੱਤਾਂ ਟੁੱਟ ਗਈਆਂ। ਖੰਥੀ ਲੱਤ ਦਾ ਜੋੜ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਟੁੱਟ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਰਹਿੰਦਾ ਵੀ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਜਿਪਸੀ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਲਿਆ ਗਿਆ ਤੇ ਧਮਕੀ

ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੱਦਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਅਗਲੀ ਵਾਰ ਮਾਰ ਕੇ ਨਹਿਰ ਵਿਚ ਸੁੱਟ ਦੇਣਗੇ। ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਲਿਆ ਕੇ ਖੰਨੇ ਸੀ ਆਈ ਏ ਸਟਾਫ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

11. ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਕਾਂਗਰਸੀ ਲੀਡਰ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਸੇਖੋਂ, ਡੀ ਆਈ ਜੀ ਚੰਦਰ ਸੇਖਰ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸਬੰਧੀ ਮਿਲਿਆ, ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੇ 25 ਮਈ 1993 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਧਮਕੀ ਦੇ ਕੇ ਛੱਡਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸਾਰੇ ਤਸੱਦਦ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਅੱਗੇ ਜੁਬਾਨ ਨਹੀਂ ਖੋਲਾਂਗਾ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੋਰੇ ਪੇਪਰਾਂ ਤੇ ਦਸਖਤ ਕਰਵਾ ਲਏ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਾਜ ਕਿਸ਼ਨ ਬੇਦੀ, ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ, ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਉੱਥੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਤਵੰਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰਾਭਾ ਨਗਰ ਤੱਕ ਲਿਆਏ, ਜਿੱਥੋਂ ਭਾਗ ਸਿੰਘ, ਚਮਕੌਰ ਸਿੰਘ ਮੈਨੂੰ ਜਗਰਵਾਂ, ਵੈਨ ਨੰ: CHK-4315 ਵਿਚ ਲਿਆਏ ਜਿੱਥੇ ਆ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 18-19 ਮਈ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ, ਭਤੀਜੇ ਦੁਰਲਾਭ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ 238-A, ਸਰਾਭਾ ਨਗਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਚੁੱਕ ਕੇ ਲੈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ ਮਿਲਣ ਕਾਰਨ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 26 ਤੋਂ 29 ਮਈ ਤੱਕ ਗਿੱਲ ਰੋਡ ਲੁਧਿਆਣਾ ਤੇ ਡਾ: ਜਗਰੂਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ, ਉਸ ਦੀ ਸਲਾਹ ਤੇ ਮੈਂ ਡਾ: ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਮੋਮੋਰੀਅਲ ਆਰਥੋਪੀਡਿਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਿਸਰਚ ਸੈਂਟਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤਕਰੀਬਨ ਇੱਕ ਸਾਲ ਜ਼ੇਰੇ ਇਲਾਜ ਰਿਹਾ।

12. ਭਾਗ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮਨਮੋਹਣ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਮੇਰਾ 27,000 ਰੁਪਇਆ, 12 ਤੋਲੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਗਹਿਣੇ, ਲਸੀਸੀ ਬੰਦੂਕ ਵਾਪਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਗੱਲਬਾਤ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਿਰਫ ਲਸੀਸੀ ਬੰਦੂਕ ਹੀ ਵਾਪਿਸ ਕੀਤੀ, ਕੋਈ ਸਮਾਨ ਤੇ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਮੋੜਿਆ। ਮੇਰੇ ਇਲਾਜ ਦੇ ਪੈਸੇ ਮੇਰੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਦਿੱਤੇ। ਕਈ ਅਪਰੇਸ਼ਨਾਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋਈਆਂ। ਪੁਲਿਸ ਵਲੋਂ ਮੈਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇਸ ਤਸੱਦਦ ਸਬੰਧੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਦੱਸਣ ਬਾਰੇ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

13. ਲੁਧਿਆਣਾ ਸਦਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਅਕਸਰ ਮੇਰੇ ਘਰ ਆਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦਹਿਸ਼ਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

14. 19 ਮਈ, 93 ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਵਲੋਂ ਚੁੱਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਦਰਬਾਰਾ ਸਿੰਘ ਵਲੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੇ ਕਈ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਸਬੰਧੀ ਤਾਰਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਸਭ ਤਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੈਡੀਕਲ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਵੀ ਨਾਲ ਹੀ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਆਪ ਵਲੋਂ ਇਨਸਾਫ ਦੀ ਆਸ ਵਿੱਚ

ਹਰਜਾਪ ਸਿੰਘ

XXXXXXXXXX